

Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
3.K.27.289/2013/7.

A bíróság Kardos István elnök által képviselt **Siklórepülő Szövetség** (1037 Budapest, Toboz utca 7.) felperesnek -, a dr. Somfai Gábor Balázs vezető-tanácsos által képviselt **Országos Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Főfelügyelőség** (1016 Budapest, Mészáros utca 58/A.) alperes ellen **természetvédelem tárgyában hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata** iránt indított perében meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A bíróság a felperes keresetét **elutasítja**.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy külön felhívásra a Magyar Államnak **30.000,- Ft** (harmincezer) illetéket fizessen meg.

Kötelezi a bíróság a felperest, 15 napon belül alperesnek **3.000,- Ft** (háromezer) perköltséget fizessen meg.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A bíróság az ügyben a felek előadása, az általuk csatolt iratok, valamint a közigazgatási eljárás iratanyaga alapján az alábbi tényállást állapította meg:

A Közép-dunántúli Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Felügyelőség 18071/2012. ügyszámú, 71191/12. iktatószámú határozatával 250.000,- Ft természetvédelmi bírsággal sújtotta a felperest természetvédelmi hatósági engedélyhez kötött tevékenység engedélytől eltérő végzése miatt. A határozat 2012. augusztus 17. napján kelt. A határozat indokolása szerint a hatóság 22959/2011. ügyszám 96848/2011. iktatószám alatt adott ki engedélyt a felperesnek a Csobánc hegy területét érintő fokozottan védett területre siklórepülési tevékenység végzése céljából. Az engedély 4-es pontja szerint március 1. és május 31-e között a terület siklórepülő tevékenység végzésére nem használható. A Balaton-felvidéki Nemzeti Park Igazgatóság 2348-3/2012. sz. megkeresésében arról tájékoztatta a hatóságot, hogy szabálysértési feljelentést tett [REDACTED] lakos ellen, aki 2012. április 9-én a Csobánc hegy tetejéről siklórepülő tevékenységet végzett. [REDACTED] a felperesi szövetség tagja a cselekmény elkövetését elismerte. A bírság kiszabása a természet védelméről szóló 1996. évi LIII. tv. 80. §. (1) bekezdés a) pontján alapul, annak összecszerúsége a 33/1997. (II.20.) kormányrendelet 1, 2., 5. §-án alapul. A határozat indokolása szerint a Ket. 94. §. (1) bekezdés a) pontja szerinti mellőzése a bírság kiszabásának a 19/2009. (XII.22.) KvVM rendelet 1. §-a miatt nem volt alkalmazható.

A felperes a határozatot megfellebbezte, fellebbezésében sérelmezte a szövetség megbírságolását. Ezt arra alapította, hogy a természetvédelmi hatósági engedélyben foglalt tilalmi időre vonatkozó előírást kizárólag magánszemély sértheti meg, maga a szövetség nem, az adott esetben is ez történt. A magánszemély elkövetőt cselekményéért a Balaton-felvidéki Nemzeti Park, mint természetvédelmi hatóság 150.000,- Ft pénzbírsággal büntette. A cselekmény elkövetéséért ezzel a szankció kiszabásra került, miután pedig maga a szövetség szabályt nem szegett, nincs jogalap a szövetséggel szemben szankciót alkalmazni.

A felperes fellebbezését az alperes 14/06193-3/2012. sz. határozatával bírálta el. E számú határozatával az alperes a fellebbezést elutasította, az I. fokú határozatot helybenhagyta.

A határozat indokolása szerint a Gyulakeszi 070., valamint Tapolca 0584. hrsz.alatti ingatlanok fokozottan védett természeti területek. A természet védelméről szóló 1996. évi LIII. tv. (Tvt.) 40. §. (1) bekezdése szerint az említett területekre történő belépéshez engedély szükséges. Maga a felperesi szövetség ilyen engedéllyel rendelkezett a tárgyi területre siklórepülési tevékenység végzése céljából történő belépéshez. Az engedély 4. pontja március 1. és május 31. közötti időszakra tilalmi időt határoz meg, amely alatt a nevezett ingatlanok siklórepülési tevékenység végzésére nem használhatók. A bizonyítékok alátámasztják, hogy [REDACTED], aki a felperesi szövetség tagja a tilalmat megszegve végzett siklórepülést, amit ő maga is elismert. Így a szövetség – a szövetségi tag tevékenysége által – megsértette az engedélyben foglaltakat. Mindez a Tvt. 80. §. (1) bekezdés alapján jogszerűen vonta maga után a bírság kiszabását, annak mértékét az I. fokú hatóság a hatályos jogszabályi előírásoknak megfelelően állapította meg. Határozata indokolásában hangsúlyozta, hogy a felügyelőség csak az engedélyben meghatározott engedéllyessel, azaz a szövetséggel szemben jogosult eljárni és bírságot kiszabni, ugyanakkor az engedélyes jogosult a tagjával szembeni igényét egyéb úton érvényesíteni, amely igény azonban jelen eljárásban nem bírálható el.

A felperes keresettel élt, amelyben alperes határozatának bírósági felülvizsgálatát kérte. Jogsabálysértésre hivatkozással kérte a határozat hatályon kívül helyezését az I. fokú határozatra kiterjedően.

Keresetét arra alapította, hogy a hatóság a Ket. 50. §-ában foglalt kötelezettsége ellenére nem tárta fel teljes mértékben a döntéshozatalhoz szükséges tényállást. Ez amiatt állapítható meg, hogy az I. fokú felügyelőség úgy hozta meg határozatát, hogy nem volt tudomása arról, hogy a magánszemély elkövetővel szemben a Balatonfelvidéki Nemzeti Park Igazgatóság már szankciót alkalmazott. A tényállást a II. fokú határozat is csak a [REDACTED] igazoltatásáig ismerteti, nem említve azt a körülményt, hogy nevezett személy természetvédelmi szabálysértés miatt pénzbírsággal lett sújtva.

A felperes keresetében hivatkozott arra, hogy a hatóság nem vette figyelembe határozata meghozatala során azt, hogy a felperes az alapul fekvő ügyben vétlen, felróhatóság a felperest nem terheli. A bírság Tvt. 40. §. (1), 80. §. (1) bekezdésében meghatározott jogalapja tekintetében álláspontja szerint hiányzik a felperes jogi felelősségét megalapozó körülmény, mert maga a felperes semmilyen ilyen tevékenységet nem végzett, maga a felperes mindent elkövetett a jogi kötelezettségek betartása érdekében. Egyik határozatnak sincs a felperes felelősségét megalapozó tényállítása. A szövetséggel szemben alkalmazott bírság kiszabása immanensen egy kollektív felelősséget megalapozó jogi tényállást alapít anélkül, hogy ennek jogi alapját megjelölne.

Álláspontja szerint az engedélyes azért sem szegte meg az engedélyben foglaltakat, mert a repülési tilalom tekintetében annak kötelezettje nem a felperes, ezzel kapcsolatban személyes felelősséget az engedély szövege nem telepít a felperesre. Más kötelezettségek tekintetében az engedély világosan jelöli a felperes felelősségét, más tekintetben ugyanakkor mellözi. A 4. pontban szabályozott repülési tilalom vonatkozásában ilyen felperesre felelősséget telepítő rendelkezés nincs. Magában az engedély indokolásában is arra van utalás, hogy „a jogellenes tevékenység végzője” köteles természetvédelmi bírságot fizetni az engedélyben foglaltak megsértése esetén. Jelen esetben pedig a jogellenes tevékenység végzője nem a felperesi szövetség, hanem az eljáró magánszemély volt. Emiatt a bírság kiszabása a felperesi szövetséggel szemben indokolatlan, hiszen a szabálysértést egyéni felelősségét vállaló természetes személy tagja követte el, azon kívül a bírság a kettős értékelés jogi tilalmába is ütközik. A határozat tényállása nem tartalmaz arra vonatkozó megállapítást, hogy a magánszemély elkövető a felperes tagja volt-e egyáltalán vagy sem. Bár ezt a felperes nem tagadja, álláspontja ezzel összefüggésben az, hogy a szabályt megszegő magánszemély nem az egyesület tagjaként végezte tevékenységét.

Keresete alátámasztására hivatkozott a felperes még arra, hogy a felperes a tőle, mint társadalmi szervezettől elvárható legnagyobb gondossággal és felelősséggel jár el a tevékenység gyakorlásával összefüggésben, ezért tagjaitól saját, személyes felelősséget vállaló nyilatkozat aláírását követeli meg. Ilyen személyes felelősséget vállaló nyilatkozatot [REDACTED] is megtette. Ennél többet a szövetség a tagok jogkövetéséért tenni nem tud.

Az első tárgyaláson a felperes hivatkozott még arra, hogy tudomása szerint az alapul fekvő bírság mértékét időközben jogszabály kedvezően megváltoztatta.

Alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Fenntartotta határozata indokolásában foglaltakat.

A keresettel összefüggésben kifejtette, hogy a szabálysértési eljárás független a felügyelőség által lefolytatott közigazgatási hatósági eljárástól. Ezért a szabálysértési határozat a jelen ügy érdemére nem hat ki. A bírság összegszerűségét tekintve pedig álláspontja az, hogy a bírságösszeget a hatóság a minimumösszegben állapította meg, ezáltal a felróhatóság hiányát is figyelembe vette a hatóság.

A kereset alaptalan.

A közigazgatási perben eljáró bíróság a Pp. 339. §-a, valamint a Ket. 109. §-a alapján azt vizsgálhatja a kereseti kérelem korlátain belül, hogy a közigazgatási határozat jogszabálysértő-e a felperes által meghivatkozott okból kifolyólag vagy sem. A bíróság ugyanis csak a jogszabálysértő közigazgatási határozatot helyezheti hatályon kívül vagy változtathatja meg.

Az adott ügyben természetvédelmi bírságot kiszabó határozat képezte a felülvizsgálat tárgyát. A hatóság a határozatot a Tvt. 80.§. (1) bekezdés a) pontjára alapítva hozta meg.

A természet védelméről szóló 1996. évi LIII. tv.80. §. (1) bekezdés a) pontja szerint aki tevékenységével vagy mulasztásával a) a természet védelmét szolgáló jogszabály, illetve egyedi határozat előírásait megsérti; természetvédelmi bírságot köteles fizetni.

A közigazgatási iratanyagból megállapítható, hogy a Csobánc hegytető területe, azaz a gyulakeszi 070., valamint tapolcai 0584. hrsz. alatti ingatlanok a Balaton-felvidéki Nemzeti Park létesítéséről szóló 31/1997. (IX.23.) KTM rendelet 4. sz. melléklete alapján fokozottan védett természeti területek.

A Tvt. 40. §. (1) bekezdése szerint fokozottan védett természeti területre történő belépéshez – a jelzett turistautak és tanösvények kivételével – a természetvédelmi hatóságnak az igazgatóság szakértői véleményének figyelembevételével kiadott engedélyre van szükség.

A felperesi szövetség Csobánc hegytető területére való belépéshez siklórepülési tevékenység végzése céljából ilyen engedéllyel rendelkezett. Az engedélyt 2011-ben a felperesi szövetség kérelmére adta ki a Közép-dunántúli Környezetvédelmi és Természetvédelmi és Vízügyi Felügyelőség, 22959/2011. ügyszám, 96848/2011. iktatószám alatti határozatában. A határozat 1. pontjában foglaltakból egyértelműen megállapítható, hogy az engedélyt magának a felperesi szövetségnek a kérelmére és az ő részére adták ki. Ezáltal az engedély címzettjének, magának az engedélyesnek a felperesi szövetség minősül. A határozat 3. pontjában az szerepel, miszerint az engedélyes köteles a tevékenység során a fokozottan védett területekre vonatkozó szabályokat, előírásokat betartani, valamint a fokozottan védett területek állapotát,

értékeit megőrizni. Ilyen előírást tartalmaz többek között a határozat 4. pontja, amely március 1. és május 31. közötti időszakra tilalmi időt határoz meg a siklórepülő tevékenység végzése vonatkozásában. A határozat 3. pontjában foglaltakból következik, hogy a határozat 4. pontjában foglalt tilalmi idő magára a felperesi szövetségre, mint engedélyesre is vonatkozik, az órá is irányadó. A továbbiakban a határozat 10. pontja egyértelműen rögzíti, hogy a feltételek bármelyikének megsértése az engedély visszavonását vonja maga után. Az engedély visszavonása nem mentesít esetleges szabálysértési, természetvédelmi, illetve büntetőeljárás lefolytatása alól. A határozat indokolásából megállapítható, hogy az érintett területen számos védett és fokozottan védett növény, valamint állatfaj élőhelye található, miután pedig március 1. és május 31. közötti időszakban a tevékenység végzése veszélyeztetné ezen állat és növényfajok megfelelő védelmét, a vegetációs és költési időszak miatt a meghivatkozott időintervallumban a tevékenység végzése tiltott, az nem megengedett.

A tilalom az engedély 4. pontjában foglalt megfogalmazásból megállapíthatóan a bíróság álláspontja szerint egyaránt vonatkozik a felperesi szövetségre, mint engedélyesre, valamint a felperesi szövetség magánszemély tagjaira.

A határozat indokolása kitér arra, hogy a tervezett tevékenység az előírások betartása mellett a természeti értékekre káros hatással nem lesz. Az engedély 2-9-ig terjedő pontokba foglalt előírásainak megszegése esetén ugyanakkor a jogellenes tevékenység végzője természetvédelmi bírság megfizetésére köteles.

A fenti jogszabályi rendelkezéseknek és engedély határozatnak a tényállással való egybevetéséből megállapítható, hogy az eljáró hatóságok a tényállást a szükséges mértékben feltárták, a természetvédelmi bírság kiszabása tárgyában a hatályos jogszabályi előírásoknak megfelelő határozatot hoztak. A határozatok nem jogszabálysértőek, az alaptalan keresetet el kellett utasítani.

A bírság kiszabása szempontjából annak van jelentősége, hogy megvalósult-e az adott esetben a Tvt. 80. §. (1) bekezdés a) pontjában foglalt tényállás, amely a bírság kiszabásának alapját képezi. Az engedélyt megadó határozat olyan egyedi határozat, amelynek az előírásai megsértése a Tvt. 80. §. (1) bekezdés a) pont alapján természetvédelmi bírság kiszabását vonja maga után. Az említett egyedi határozat előírásainak megsértése a tényállásból kétséget kizáróan megállapítható volt.

Magát a tényállást, a tilalom megszegését a felperes a keresetében nem vitatta. A felperes a természetvédelmi bírságnak magával a felperesi szövetséggel szembeni kiszabását azon az alapon vitatta, hogy az engedélyt és azon belül a benne foglalt tilalmi időt nem maga a szövetség, hanem a szövetség egy magánszemély tagja sértette meg, azaz az adott esetben a jogellenes tevékenység végzője nem maga a felperesi szövetség, hanem tőle különböző magánszemély volt. A bíróság ezzel a felperesi okfejtéssel nem tudott egyetérteni, ebben a vonatkozásban alperes álláspontjával értett egyet. Miután a tevékenység végzéséhez engedélyt maga a felperesi szövetség kért és kapott, ő tekinthető engedélyesnek, az engedélyben foglalt szabályok és előírások betartását is maga az engedélyes vállalta magára, annak kötelezettsége az engedélyest terheli, ezért a bíróság álláspontja szerint érdemben helytállóan foglalt állást a hatóság akkor, amikor azt állapította meg, hogy az engedélyben foglaltak megszegése esetén a felperesi engedéllyessel szemben jogosult eljárni és bírságot kiszabni. A felperesi szövetség [REDACTED] nevű tagjának a tevékenysége által sértette meg az engedélyben foglaltakat, amelyért a felelősséget a

felperesi szövetségnek, mint engedélyesnek vállalnia kell. Ez magából az engedélyt megadó határozat 3. pontjában foglalt kötelezésből következik, amely kifejezetten az engedélyes köteletségévé teszi a tevékenység során a fokozottan védett területekre vonatkozó szabályoknak, előírásoknak – köztük az engedélyt megadó határozatban foglalt előírásoknak – a betartását, azaz a bíróság álláspontja szerint a felperesi szövetség nem hivatkozhat a felelősség alóli mentesüléshez arra eredményesen, hogy a tilalmi időre vonatkozó kötelezettség kizárólag a szövetség magánszemély tagjaival szemben került megfogalmazásra, és az erre vonatkozó rendelkezéseket is csak a magánszemély tagok sérthetnék meg. Ezzel szemben az állapítható meg, hogy az engedélyhatározat címzettje maga a felperesi szövetség, mint engedélyes, ezért az engedélyben foglaltak megsértése a felperessel szemben megalapítja a Tvt. 80. §. (1) bekezdés a) pontján alapuló természetvédelmi bírság kiszabását.

Alaptalanul hivatkozott a felperes keresetében arra, hogy a tilalom megszegése vonatkozásában a felperesi szövetség vétlen, felróhatóság nem terheli, valamint, hogy ezzel összefüggésben a tőle elvárható magatartást tanúsította. A természetvédelmi törvény 80. §. (1) bekezdés a) pontja ugyanis a bírság kiszabás vonatkozásában nem követeli meg azt, hogy a természet védelmét szolgáló jogszabályt vagy egyedi határozat előírását valaki felróhatóan, azaz vétkeesen vagy gondatlanul sértse meg. Nincs jelentősége a bírságkiszabás jogalapja szempontjából annak, hogy az egyedi határozat előírásainak a megsértése szándékosságra vagy gondatlanságra vezethető vissza. A jogszabály ezek fennállásától függetlenül is előírja a természetvédelmi bírság kiszabását akkor, ha valaki tevékenységével vagy mulasztásával természet védelmét szolgáló jogszabályt vagy egyedi határozat előírásait megsérti. Ezért a felperes vétlenségére, felróhatósága hiányára alappal nem hivatkozhat.

Alaptalanul hivatkozott felperes keresetében arra, hogy a Tvt. 40. §. (1), illetőleg 80.§. (1) bekezdése vonatkozásában csak azzal szemben lehet eljárni, aki az engedélyt nem tartja be, azaz, hogy hiányzik a felperes jogi felelősségét megalapozó körülmény. A bíróság álláspontja szerint a felperes közigazgatási jogi felelősségét az adott esetben maga az engedélyt tartalmazó határozat alapozza meg.

Alaptalanul hivatkozott a felperes keresetében arra, hogy a hatóságok a tényállást nem tárták volna fel kellőképpen. A Ket. 50. §-a értelmében a hatóság köteles a döntéshozatalhoz szükséges tényállást tisztázni. Ha ehhez nem elegendők a rendelkezésre álló adatok, bizonyítási eljárást folytat le. Mind az I., mind a II. fokú határozat indokolásából megállapítható, hogy a hatóság a tényállást feltárta, a tényállást a határozatok indokolásában szerepelteti, megjelölve azok bizonyítékait is. Ekként a tényállás tisztázva lett, az alkalmas volt az érdemi döntés meghozatalára. Ezzel összefüggésben azt hangsúlyozza a bíróság, hogy az ügyben eljáró hatóságok természetvédelmi bírság kiszabása tárgyában jártak el, amelynek apropóját a Balaton-felvidéki Nemzeti Park Igazgatóság jelzése képezte. Ebből eredően a tényállást az ahhoz szükséges mértékben kellett feltárni a hatóságnak, hogy azt el tudja dönteni, hogy természetvédelmi bírság kiszabásának van-e indoka, jogalapja, avagy nincs. Az ehhez szükséges mértékben a tényállás feltárára került, ezt meghaladóan feltárni a tényállást a bíróság álláspontja szerint nem volt szükséges, ezért a tényállás tisztázatlanságára a felperes alaptalanul hivatkozott a keresetében.

Alaptalanul hivatkozott a felperes arra is ezzel összefüggésben, hogy a határozatok indokolása nem tartalmazza a tényállás részeként azt, hogy a magánszemély elkövetővel szemben a Balaton-felvidéki Nemzeti Park Igazgatóság szabálysértés

elkövetése miatt bírságot szabott ki. Tényszerűen helytálló, hogy ezt a tényállásrészt a határozatok indokolása nem tartalmazza, de ennek a természetvédelmi bírság kiszabása vonatkozásában jelentősége nincs is, ez az ügy érdemére nem hat ki, azaz az ügy érdeméhez szükséges tényállásnak sem képezi a részét, ezért ennek elmaradása a tényállásból a határozat érdemére nem hat ki. Ennek az indoka pedig az, hogy a természet védelméről szóló 1996. évi LIII. törvény. 80. §. (5) bekezdése kifejezetten kimondja, hogy a természetvédelmi bírság nem mentesít a büntetőjogi, kártérítési felelősség, valamint a tevékenység korlátozására, felfüggesztésére, tiltására, továbbá helyreállításra vonatkozó kötelezettség teljesítése alól. Ebből az következik, hogy a természetvédelmi bírság kiszabása szempontjából a magánszemély elkövetővel szembeni szabálysértési eljárás egy különálló eljárás, ezek egymástól függetlenül lefolytathatók voltak, miután más hatóság, más jogszabály alkalmazásával jár el a meghivatkozott eljárásokban. A természetvédelmi bírság kiszabása vonatkozásában nincs jelentősége annak, hogy a magánszemély szabálysértési felelősségre vonása megtörténik-e vagy sem, mint ahogyan a magánszemély szabálysértési felelősségre vonása szempontjából sem bír relevanciával az, hogy természetvédelmi bírság kiszabásra kerül-e egy másik hatóság által, más ügyben lefolytatott közigazgatási eljárásban vagy sem. Maguk az alapul fekvő jogszabályok ugyanis e két eljárást lehetővé teszik egymástól függetlenül lefolytatni. Mindez azért nem ütközik a felperes által keresetében meghivatkozott „kettős értékelés jogi tilalmába”, mert más-más hatóságok, más-más alapul fekvő jogszabályt alkalmazva döntenek a meghivatkozott, egymástól elkülönült eljárásokban.

Alaptalanul hivatkozott a felperes keresetében arra, hogy a határozatok indokolása és maga a tényállás nem tartalmaz arra vonatkozó megállapítást, hogy a [REDACTED] magánszemély a felperes tagjaként, szövetségi tagsági minőségében szegte-e meg az engedélyben foglalt szabályt. Az I. fokú határozat indokolása ugyanis egyértelműen tartalmazza azt, miszerint a Rendőrkapitányság [REDACTED] t igazoltatta, amelynek során tisztázásra került, hogy nevezett személy a felperesi szövetség tagja, hiszen fel is mutatta a helyszínen a felügyelőség alapul fekvő, felperest jogosító engedélyét, továbbá egyéni felelősségvállaló nyilatkozatát egyaránt. Ilyen tényállás mellett súlytalan az a felperesi meghivatkozás, hogy nevezett személy nem a szövetségi tagsági minőségében végezte a repülési tevékenységet.

A felperes felelőssége szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a felperes tagjaival szemben egyéni felelősségvállaló nyilatkozatot írat alá. Az alperesi hatóságokkal szemben fennálló közigazgatási jogviszony alanya ugyanis az engedély folytán maga a felperesi szövetség, ezért az engedélyben foglaltak betartása is a felperestől várható el. A felperes felelősségét az a tény alapítja meg, hogy ő kérte az engedélyt, ezáltal a hatósággal szemben fennálló jogviszony szempontjából ő minősül ügyfélnek. A felelősséget annak alapján viseli, hogy ő az engedély jogosultja, ezáltal mindenekelőtt őt is terheli annak a kötelezettsége, hogy az engedélyben foglaltakat betartsa. Az egyéni felelősségvállaló nyilatkozat a felperesi szövetséget tehát nem mentesíti az engedélyben foglaltak betartása alól, legfeljebb lehetővé teheti felperesi szövetség számára a bírság áthárítását a tilalmat megszegő magánszeméllyel szemben, ahogyan erre az alperes érdemi ellenkérelmében helytállóan utalt is.

A felperes az első tárgyaláson hivatkozott még arra, hogy időközben a bírság összegét meghatározó jogszabály változott. Ez tényszerűen helytálló, mégis azzal, hogy ez a határozat megszerüléséig az alábbiak miatt nem hat ki.

A bíróság összegét a hatóság a természetvédelmi bíróság kiszabásával kapcsolatos szabályokról szóló 33/1997. (II.20.) kormányrendelet előírásai alapján állapította meg. Az I. fokú határozat 2012. augusztus 17-én kelt, a II. fokú 2013. július 16-án. A meghivatkozott kormányrendeletet a 336/2013. (IX:20.) kormányrendelet módosította, amely ugyanakkor még nem volt hatályban a közigazgatási határozatok meghozatalakor. A módosító kormányrendelet ugyanis 2013. szeptember 20-án lett kihirdetve, annak 18. §. (4) bekezdése szerint a vonatkozó rendelkezései a kihirdetést követő 31. napon lépnek hatályba, amely 2013. október 21. napja volt. Ekként megállapítható, hogy a jogszabály módosításra csak a közigazgatási határozatok meghozatala után került sor. Miután pedig a 336/2013-as kormányrendeletnek nincs olyan rendelkezése, amely azt írná elő, hogy a módosító rendelkezéseket a még folyamatban lévő ügyekben is alkalmazni kéne, ezért a felperes alaptalanul hivatkozott az alapul fekvő jogszabályváltozásra.

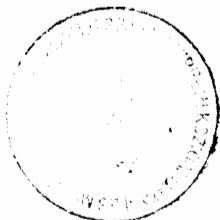
A Pp. 339/A. §-a szerint a bíróság a közigazgatási határozatokat a meghozatalakor alkalmazandó jogszabályok és fennálló tények alapján vizsgálja felül. Ebből következően a közigazgatási szerveknek is határozataikat az azok meghozatalakor fennálló tények és alkalmazandó jogszabályok alapján kell meghozniuk. Az adott esetben ez történt, az eljáró hatóságok a határozatuk meghozatalakor hatályos bírságösszeget alkalmazták. Ekként megállapítható, hogy a határozatok nemcsak a bírság kiszabás jogalapja, hanem a bírság összege tekintetében is jogszerűek, megalapozottak.

A határozat jogszerűségét támasztja alá az a tény is, hogy az I. fokú hatóság vizsgálta annak lehetőségét, hogy a Ket. 94. §. (1) bekezdése alapján van-e lehetőség a bírságkiszabást mellőzni. Ennek lehetőségét ugyanakkor a Ket. 94. §. (2) bekezdés b) pontja- figyelemmel a 19/2009. (XII.22.) KvVM rendelet 1. §. a) pontjára – kizárta. Ez a külön jogszabály ugyanis kifejezetten előírja azt, hogy a Tvt. 80. §. (1) bekezdés a)-c)-ig, valamint e) pontjaiban meghatározottak megsértése esetén a Ket. 94. §. (2) bekezdés b) pontja alkalmazandó. Ekként viszont a bírság kiszabása nem mellőzhető.

Összességében a bíróság a fenti indokok miatt az alaptalan keresetet elutasította. A peres felperes a Pp. 78. §. (1) bekezdés alapján köteles az eljárás illetékét, valamint az alperes perköltségét megfizetni, utóbbi összegszerűségét a bíróság alperes képviselőjének tárgyaláson tett nyilatkozata alapján határozta meg.

A fellebbezést a Pp. 340. § (1) bekezdése zárja ki.

Veszprém, 2013.december 18.

dr. Horváth Tünde sk.
b í r ó

9/21